

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

«26» січня 2023 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 2 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України Короткий Володимир Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22022000000000054 від 24.02.2022, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, керуючись ст.ст. 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Маковецькому Олегу Володимировичу, який народився 06.10.1966 у м. Чугуїв Харківської області, проживає за адресою: Російська Федерація, м. Санкт-Петербург, селище Шушари, вул. Гертівська, буд. 13 А, громадянину Російської Федерації,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- **ч. 3 ст. 110 КК України** – умисні дії, вчинені представником влади, за попередньою змовою групою осіб, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків;

- **ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України** – ведення агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб;

- **ч. 1 ст. 438 КК України** – віддання наказу про вчинення дій, які є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Маковецький О.В.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншій держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Відповідно до вимог пункту 3 ст. 1 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (далі – Протокол I), від 8 червня 1977 року, ратифікованого Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 18 серпня 1989 року, цей Протокол, що доповнює Женевські конвенції від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни, застосовується при ситуаціях, зазначених у ст. 2, спільній для цих Конвенцій.

Згідно з вимогами пунктів 1, 2 ст. 2, спільної для Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни, ратифікованих Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03 липня 1954 року, ці Конвенції застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Пунктами а, б ст. 3 Протоколу I визначено, що без шкоди для положень, які застосовуються в будь-який час цей Протокол застосовується з початку будь-якої ситуації, згаданої у ст. 1 цього Протоколу; застосування цього Протоколу на території сторін, що перебувають у конфлікті, припиняється із загальним припиненням воєнних дій, а на окупованій території - після припинення окупації.

Відповідно до пункту 1 ст. 52 Протоколу I цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Згідно з пунктом 2 ст. 52 Протоколу I напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

Пунктом 3 ст. 52 Протоколу I визначено, що у разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, наприклад, місце відправлення культу, житловий будинок чи інші житлові будови або школа, для ефективної підтримки воєнних дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

Відповідно до підпункту а.1 пункту 2 ст. 57 Протоколу I ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними

особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами у значенні пункту 2 ст. 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 – 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення

протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної

війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС РФ та інших воєнізованих формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 08 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали в імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «ДНР» і «ЛНР» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України (далі – ЗС України).

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума РФ звернулася до Президента РФ з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що ЗС України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» та «ЛНР».

Цього ж дня Президент РФ підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року Президент РФ підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

В цей же день Президент РФ, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради

Федерації РФ звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині за Київським часом Президент РФ оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, а в дійсності – повномасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів ЗС РФ та інших військових формувань РФ.

В подальшому, цього ж дня, ЗС РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 5 години за Київським часом 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі та поранення цивільних осіб, у тому числі жінок і дітей, знищення та пошкодження сотень цивільних об'єктів.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади та ЗС Російської Федерації, зокрема начальником Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації Герасимовим В.В., Міністром оборони Російської Федерації Шойгу С.К., Директором Служби зовнішньої розвідки Російської Федерації Наришкіним С.Є., Головою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації Матвієнко В.І. та іншими.

Разом з тим встановлено, що до зазначеної діяльності співучасники злочину залучили генерал-майора Маковецького Олега Володимировича, якого у вересні 2020 року призначено на посаду командуючого 6 армії військово-повітряних сил та протиповітряної оборони Західного військового округу Збройних Сил Російської Федерації (далі – 6 армія).

До складу 6 армії ЗС РФ входять: Управління (військова частина 09436); 213 центр управління (військова частина 03213); 105 змішана авіаційна дивізія (військова частина 23326) до складу якої входять: 14 винищувальний авіаційний полк (військова частина 45119), 159 винищувальний авіаційний полк (військова частина 45121), 790 винищувальний авіаційний полк (військова частина 45118), 47 бомбардувальний авіаційний полк (військова частина 45117); 33 окремий транспортний змішаний авіаційний полк (військова частина 49719); 440 окремий вертолітний полк (військова частина 41687); 332 окремий вертолітний полк (військова частина 12633); 15 бригада армійської авіації

(військова частина 44440); 4 окрема розвідувальна ескадрилья (військова частина 55840); 2 дивізія протиповітряної оборони (військова частина 10953); 32 дивізія протиповітряної оборони (військова частина 40963); 328 окремий батальйон РЕБ (військова частина 03051); підрозділи забезпечення: 35 окремий інженерно-аеродромний батальйон (військова частина 55603), 348 окремий інженерно-аеродромний батальйон (військова частина 11227), 2488 окремий інженерно-саперний батальйон (військова частина 28287).

Основу 6 армії ЗС РФ становлять авіаційні частини та підрозділи.

До завдань 6 армії ЗС РФ, серед іншого, входить: ураження наземних, морських та повітряних цілей, інших об'єктів та військ противника; авіаційне забезпечення бойових дій інших видів та родів військ.

У свою чергу, командуючий 6 армії ЗС РФ генерал-майор Маковецький Олег Володимирович, будучи представником влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування підпорядкованої йому армії та підрозділів, що входять до її складу, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади та ЗС РФ, зокрема з начальником Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації Герасимовим В.В., Міністром оборони Російської Федерації Шойгу С.К., Директором Служби зовнішньої розвідки Російської Федерації Нарішкіним С.Є., Головою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації Матвієнко В.І. та іншими, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, розуміючи, що він посягає на суверенітет та територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу РФ, з мотивів перешкодження Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушив принципи Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст. 1-3, 68 Конституції України, у період з 2021 року та щонайменше по 26 січня 2023 року на території РФ, організував підготовку та видав накази і розпорядження на здійснення підрозділами 6 армії ЗС РФ із бойовим застосуванням авіації, а також іншого озброєння: ураження наземних, морських та повітряних цілей, інших об'єктів та військ противника; авіаційного забезпечення бойових дій підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ, чим забезпечив їх широкомасштабне вторгнення на територію України з метою її окупації, та контролював їх виконання.

Зокрема, у невстановлений час, але не пізніше 06 березня 2022 року, за невстановлених обставин, Маковецький О.В., діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та бажаючи настання тяжких наслідків, у тому

числі знищення цивільних об'єктів та загибелі людей, зокрема й цивільного населення, з зазначених мотивів та метою, розуміючи, що між РФ та Україною з 20 лютого 2014 року триває міжнародний збройний конфлікт, на порушення законів та звичаїв війни, передбачених пунктами 1, 2, 3 ст. 52 Протоколу I, віддав командирі військової частини 45117 Лободі Олексію Геннадійовичу наказ у формі бойового розпорядження в якому, серед іншого, були визначені завдання по знищенню цивільних об'єктів шляхом їх бомбардування.

У вищевказаному бойовому розпорядженні, серед іншого, були визначені координати цілі – радіотелевізійної передавальної станції Харків (далі – РТПС Харків), що розташована за адресою: м. Харків, вул. Дерев'янка, 1А, кількісний склад повітряних суден – два літака Су-34, а також засоби ураження – шістнадцять фугасних авіаційних бомб вагою 500 кг (далі – ФАБ-500).

Водночас, РТПС Харків та обладнання розміщене на ній є цивільним об'єктом, який не використовується у воєнних цілях, на його території та навколо нього не розміщується озброєння, військова техніка, зброя, боєприпаси та інше воєнне устаткування, а також не дислокуються підрозділи чи окремі представники ЗС, інших військових формувань та правоохоронних органів України, обладнання розміщене на об'єкті не здійснює трансляцію, розповсюдження або передачу інформації між зазначеними підрозділами та для їх потреб, місце розташування об'єкту не є вигідною військовою позицією та не може перешкоджати просуванню ЗС РФ, його завоювання чи знищення не вплине на ослаблення сил противника. Таким чином, РТПС Харків не вносить ефективний вклад у воєнні дії української сторони в силу свого характеру, розташування чи використання, повне або часткове руйнування станції, її захоплення чи нейтралізація за існуючих 06 березня 2022 року обставин не дає явну воєнну перевагу ЗС РФ, тобто у РТПС Харків відсутні ознаки воєнного об'єкту.

Більш того, діяльність РТПС Харків безпосередньо пов'язана з наданням послуг, які мають значення для функціонування суспільства та безпеки цивільного населення, зокрема забезпечує надання телекомунікаційних послуг (телефонного зв'язку), функціонування системи оповіщення (сигнал «Увага всім») та трансляцію телерадіопрограм, за допомогою яких населенню доводиться інформація про загрози виникнення надзвичайних ситуацій, загрози життю або здоров'ю людей та заподіяння шкоди майну, а також рекомендації по їх уникненню.

За викладених обставин, Маковецький О.В. розуміючи, що діяльність РТПС Харків безпосередньо пов'язана з наданням послуг, які мають значення для функціонування суспільства та безпеки населення, віддав наказ на її знищення.

При цьому, Лобода О.Г. розуміючи протиправність вищевказаного бойового розпорядження не відмовився від його виконання, та реалізував.

Так, близько 14 години за Київським часом (15 години за Московським) 6 березня 2022 року, перебуваючи на командному пункті військової частини 45117, що дислокується у м. Вороніж РФ, Лобода О.Г. діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та бажаючи настання тяжких

наслідків, у тому числі знищення цивільних об'єктів, з мотивів безумовного виконання отриманого наказу, метою реалізації бойового розпорядження по знищенню цивільних об'єктів, розуміючи протиправний характер вищевказаного бойового розпорядження, довів його Криштопу М.С., старшому льотчику авіаційної ланки другої авіаційної ескадрильї капітану Корольову Євгенію Юрійовичу, штурману авіаційної ланки авіаційної ескадрильї Норіну Артему Андрійовичу і штурману Шагіяхметову Ігорю Володимировичу та віддав їм наказ приступити до його безпосереднього виконання.

При цьому, Лободою О.Г. визначено екіпажі літаків у складі льотчика Криштопа М.С. та штурмана Норіна А.А. – ведучий літак, льотчика Корольова Є.Ю. та штурмана Шагіяхметова І.В. – ведений літак.

Разом з тим, Криштоп М.С., Горін А.А., Корольов Є.Ю. та Шагіяхметов І.В. розуміючи протиправність вищевказаного бойового розпорядження не відмовився від його виконання та усвідомлюючи, що між РФ та Україною з 20 лютого 2014 року триває міжнародний збройний конфлікт, приступили до реалізації.

У подальшому, близько 17 години 30 хвилин за Київським часом (18 години 30 хвилин за Московським) Криштоп М.С., діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб із Норіним А.А., Корольовим Є.Ю., Шагіяхметовим І.В. та іншими невстановленими представниками ЗС РФ, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та бажаючи настання тяжких наслідків, у тому числі знищення цивільних об'єктів, з мотивів безумовного виконання отриманого наказу, метою реалізації бойового розпорядження по знищенню цивільних об'єктів, розуміючи його протиправність, злетів разом із штурманом Норіним А.А. на літаку Су-34 бортовий номер 06, спільно з іншим літаком, до екіпажу якого входили Корольов Є.Ю. та Шагіяхметов І.В., з військового аеродрому «Балтімор» у м. Воронежі РФ у напрямку України, близько 18 години перетнув державний кордон, і перебуваючи у повітряному просторі України о 18 годині 09 хвилин здійснив бомбардування РТПС Харків 8 авіаційними бомбами ФАБ-500 загальним тротиловим еквівалентом 2 тони 400 кілограм.

За наслідками бомбардування телевізійна башта РТПС Харків отримала пошкодження металоконструкції, які значно знизили її несучу спроможність та унеможливають її подальшу безпечну експлуатацію, пошкоджено адміністративну будівлю станції, а також обладнання товариства з обмеженою відповідальності «лайфсел» на суму 433 965,31 гривень, обладнання приватного акціонерного товариства «Київстар» на суму 96 576,00 гривень та обладнання приватного акціонерного товариства «ВФ Україна» на суму 591 124,15 гривень.

Здійснивши бомбардування РТПС Харків, яка є, та у момент нападу була цивільним об'єктом, Криштоп М.С. вчинив очевидне порушення законів і звичаїв, що застосуються в міжнародному збройному конфлікті, закріплених у пунктах 1, 2, 3 ст. 52 Протоколу I.

Крім того, у період з 24 лютого 2022 року по 26 січня 2023 року, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено, за невстановлених обставин, Маковецький О.В., віддав накази невстановленим командирам

підпорядкованих підрозділів у формі бойового розпорядження в яких були визначені завдання по знищенню військових та цивільних об'єктів шляхом їх бомбардування, а саме координати цілей: розташування радіолокаційних комплексів, скупчення живої сили противника, мостів, багатоповерхових житлових будинків, адміністративних будівель, медичних установ, закладів освіти та гуртожитків у Сумській, а також Харківській областях, зокрема у м. Харків, м. Куп'янськ, м. Балаклея та м. Ізюм.

Зазначені дії РФ призвели до загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури, тобто інших тяжких наслідків.

Таким чином, за викладених вище обставин, Маковецький О.В., будучи представником влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування підпорядкованої йому армії та підрозділів, що входять до її складу, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади та ЗС Російської Федерації, зокрема з начальником Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації Герасимовим В.В., Міністром оборони Російської Федерації Шойгу С.К., Директором Служби зовнішньої розвідки Російської Федерації Наришкіним С.Є., Головою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації Матвієнко В.І. та іншими, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, розуміючи, що він посягає на суверенітет та територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу РФ, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушив принципи Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст. 1-3, 68 Конституції України, у період з 2021 року та щонайменше по 26 січня 2023 року на території РФ, організував підготовку та віддав накази і розпорядження на здійснення підрозділами 6 армії ЗС РФ із бойовим застосуванням авіації, а також іншого озброєння: ураження наземних, морських та повітряних цілей, інших об'єктів та військ противника; авіаційного забезпечення бойових дій підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ, чим забезпечив їх широкомасштабне вторгнення на територію України з метою її окупації, та контролював їх виконання.

Зокрема, у невстановлений час, але не пізніше 06 березня 2022 року, за невстановлених обставин, Маковецький О.В., діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та бажаючи настання тяжких наслідків, у тому

числі знищення цивільних об'єктів та загибелі людей, зокрема й цивільного населення, з зазначених мотивів та метою, віддав командирі військової частини 45117 Лободі О.Г. наказ у формі бойового розпорядження в якому, серед іншого, були визначенні завдання по знищенню цивільних об'єктів шляхом їх бомбардування, а саме координати цілі – РТПС Харків, що розташована за адресою: м. Харків, вул. Дерев'янка, 1А, кількісний склад повітряних суден – два літака Су-34, а також засоби ураження – шістнадцять авіаційних бомб ФАБ-500.

Крім того, у невстановлений час, але не пізніше 26 січня 2023 року, за невстановлених обставин, Маковецький О.В., діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та бажаючи настання тяжких наслідків, у тому числі знищення цивільних об'єктів та загибелі людей, зокрема й цивільного населення, з зазначених мотивів та метою, віддав накази невстановленим командирам підпорядкованих підрозділів у формі бойового розпорядження в яких були визначенні завдання по знищенню військових та цивільних об'єктів шляхом їх бомбардування, а саме координати цілей: розташування радіолокаційних комплексів, скупчення живої сили противника, мостів, багатопверхових житлових будинків, адміністративних будівель, медичних установ, закладів освіти та гуртожитків у Сумській, а також Харківській областях, зокрема у м. Харків, м. Куп'янськ, м. Балаклея та м. Ізюм.

Зазначені дії РФ призвели до загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури, тобто інших тяжких наслідків.

У такий спосіб Маковецький О.В. будучи представником влади, за попередньою змовою групою осіб, вчинив умисні дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків, а також ведення агресивної війни.

Цими своїми протиправними діями Маковецький О.В. будучи представником влади, за попередньою змовою групою осіб, вчинив умисні дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків, тобто кримінальне правопорушення, передбачене ч. 3 ст. 110 КК України.

Крім того, цими своїми протиправними діями Маковецький О.В. вчинив ведення агресивної війни, за попередньою змовою групою осіб, тобто кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України.

Він же, Маковецький О.В., за наведених вище обставин, у невстановлений час, але не пізніше 06 березня 2022 року, діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та бажаючи настання тяжких наслідків, у тому числі знищення цивільних об'єктів та загибелі людей, зокрема й цивільного населення, з зазначених мотивів та метою, розуміючи, що зазначені дії заборонені нормами міжнародного гуманітарного права, та те, що

діяльність РТПС Харків безпосередньо пов'язана з наданням послуг, які мають значення для функціонування суспільства та безпеки населення, віддав командирі військової частини 45117 Лободі О.Г. наказ у формі бойового розпорядження в якому, серед іншого, були визначенні завдання по знищенню цивільних об'єктів шляхом їх бомбардування, а саме координати цілі – РТПС Харків, що розташована за адресою: м. Харків, вул. Дерев'янка, 1А, кількісний склад повітряних суден – два літака Су-34, а також засоби ураження – шістнадцять авіаційних бомб ФАБ-500, що є очевидним порушенням законів і звичаїв, що застосовуються в міжнародному збройному конфлікті, закріплених пунктами 1, 2, 3 ст. 52, Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року.

6 березня 2022 року о 18 годині 09 хвилин, за вищевказаних обставин, здійснено бомбардування РТПС Харків 8 авіаційними бомбами ФАБ-500 загальним тротиловим еквівалентом 2 тони 400 кілограм.

За наслідками бомбардування телевізійна башта РТПС Харків отримала пошкодження металоконструкції, які значно знизили її несучу спроможність та унеможливають її подальшу безпечну експлуатацію, пошкоджено адміністративну будівлю станції, а також обладнання товариства з обмеженою відповідальністю «лайфсел» на суму 433 965,31 гривень, обладнання приватного акціонерного товариства «Київстар» на суму 96 576,00 гривень та обладнання приватного акціонерного товариства «ВФ Україна» на суму 591 124,15 гривень.

Цими своїми протиправними діями Маковецький О.В. вчинив віддання наказу про вчинення дій, які є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 438КК України.

Старший слідчий в особливо важливих
справах 2 відділу 1 управління досудового
розслідування Головного слідчого управління
Служби безпеки України

Короткий Володимир Анатолійович

ПОГОДЖЕНО

Процесуальний керівник у кримінальному провадженні –
прокурор першого відділу управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора

Банник Олександр Сергійович

«26» січня 2023 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом. Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в особливо важливих
справах 2 відділу 1 управління досудового
розслідування Головного слідчого управління**

Служби безпеки України

Короткий Володимир Анатолійович